

[Uitzending 418: Romeinen 1:21 t/m 32]

In de vorige uitzending hebben we in Rom.1 vers 20 gelezen: **God is wel onzichtbaar, maar uit alles wat Hij geschapen heeft, blijken Zijn eeuwige kracht en goddelijkheid. Want sinds het ontstaan van de wereld is Zijn bestaan duidelijk te herkennen uit wat Hij gemaakt heeft. Daarom hebben de mensen geen enkele verontschuldiging.**

De reden waarom de mensen niet te verontschuldigen zijn wordt in de volgende verzen genoemd. Romeinen 1 vers 21 t/m 23:

Hoewel de mensen in staat waren God te kennen, wilden zij Hem niet de eer geven die Hem toekomt en Hem niet eens danken voor alles wat Hij heeft gedaan. Zij hielden zich met allerlei ideeën bezig. In hun verdwazing raakten zij het spoor bijster. Hoewel zij dachten dat zij alles wisten, waren zij in werkelijkheid dom. In plaats van de eeuwige God te eren, maakten zij afgodsbeelden van sterfelijke mensen, vogels, zoogdieren, en reptielen.

Vanaf het begin (in de Hof van Eden) kende de mens de HERE God maar na de zondeval is de mens van de HERE weggeraakt. Met de ongehoorzaamheid van Adam en Eva is er tussen God en mensen een diepe kloof ontstaan.

Terwijl mensen God kenden, of tenminste de mogelijkheid hadden God te kennen, hebben zij Hem niet als God vereerd, maar zijn afgoden gaan dienen. Hoewel de HERE Zich d.m.v. de schepping aan hen had geopenbaard, leidde dit in de praktijk van het dagelijks leven niet tot het dienen van God. Ondankbaarheid en nalatigheid ten opzichte van datgene wat de HERE heeft geopenbaard, leidt tot dwaasheid en duisternis.

In Hebreëen 10 vers 35 t/m 39 lezen we:

Laat de moed niet zakken, want als u de HERE trouw blijft, krijgt u een grote beloning. U moet volhouden om de wil van God te doen. Als u dat doet, krijgt u wat Hij heeft beloofd. In de Boeken staat immers: Het zal niet lang meer duren voordat Hij die komen zal, terugkomt. Hij kan elk ogenblik komen. De mensen die rechtvaardig zijn, zullen door hun geloof echt leven. Maar als iemand God de rug toekeert, heeft God geen vreugde meer in hem.

Wij horen niet bij de mensen die God de rug hebben toegekeerd en de ondergang tegemoet gaan. Nee, wij horen bij de mensen die op God vertrouwen en gered worden. Maar, niet iedereen kan dit zeggen. Paulus schrijft over een andere groep mensen namelijk, over mensen die de mogelijkheid hadden God te kennen, maar Hem niet als God hebben vereerd. Zij wilden Hem niet de eer geven die Hem toekomt en hebben Hem niet gedankt voor alles wat de HERE heeft gedaan. Ze zijn andere goden gaan dienen (**afgodsbeelden van sterfelijke mensen, vogels, zoogdieren, en reptielen**). Maar, als een mens nalaat wat hij of zij moet doen, zondigt hij (Jak.4:17).

De HERE weet precies wat in de mensen omgaat: het is allemaal nutteloos (Ps.94:11). Een voorbeeld vinden we bij de Israëlieten in 2Kon.17 vs.15 en 16: **Zij wezen Zijn wetten en het verbond dat Hij met hun voorouders had gemaakt, af en haalden hun schouders op over Zijn waarschuwingen. Zo vereerden zij heidense afgoden, hoewel de HERE hun toch nadrukkelijk had verboden dat te doen. Zij hielden zich niet aan de geboden van de HERE, hun God, en maakten twee kalveren van gegoten goud. Zij maakten heilige pilaren en vereerden Baäl en alle hemelmachten.**

Luisteraar, het Woord van God roept ieder mens namens de HERE op: **Leef niet langer als mensen die Gods wil niet kennen, want die mensen zijn verblind en verward. In hun hart is het helemaal donker. Zij staan ver van het leven van God, omdat zij niets van Hem willen weten en Hem niet willen begrijpen. Het kan hun niets schelen of iets goed of slecht is. Zij trekken zich nergens iets van aan en worden voortgedreven door hun slechte gedachten en wilde begeerten** (Ef.4).

Het 'hart' is naar de OT-voorstelling de zetel van de wil en het verstand (en pas daarna van het gevoel). Het hart van een mens wordt verstandeloos en niet-begrijpend genoemd, bij die mensen die niet willen begrijpen dat God Zich door de schepping kenbaar maakt. Sinds de zondeval evolueert een mens niet naar een hoger niveau of een hogere orde maar is er sprake van degeneratie. Een mens wordt sinds de zondeval niet fysiek, moreel, intellectueel of geestelijk beter. Vanuit de mens zelf is er een neerwaartse beweging. Van nature raakt een mens steeds verder weg van God.

Romeinen 1 vers 22:

Hoewel zij dachten dat zij alles wisten, waren zij in werkelijkheid dom.

De mensen vielen van God af, omdat ze dachten het beter te weten dan Hij.

Ze waren eigenwijs. **Maar, waar blijven dan de grote denkers, de gods-**

dienstige leiders en de beroemde redenaars van deze tijd? Heeft God

niet alle wijsheid van deze wereld als dwaasheid aan de kaak gesteld? In

Zijn grote wijsheid wist God dat de wereld Hem door haar eigen wijsheid

niet kan vinden en besloot Hij die mensen te redden die de boodschap

geloven dat Christus voor hen aan het kruis is gestorven.

De wijsheid van deze wereld is voor God immers dwaasheid (1Kor.3:19).

Paulus heeft hierbij niet alleen bepaalde 'wijzen' (b.v. heidense filosofen of

geleerden) op het oog. Nee, het gaat hem om alle mensen die door hun eigen

wijsheid de enige ware God verlaten. De dwaasheid van de mensen moet

worden begrepen tegen de achtergrond van het kennis kunnen hebben van de

enige ware God. Door eigen wijsheid blijkt het de neiging van alle mensen te

zijn om van God af te dwalen. Daarbij citeert de apostel Psalm 106 en Jer.2.

De wijsheid van de mens is dwaasheid voor God. De mens zoekt naar waar-

heid door logisch redeneren maar komt uit op een filosofie die dwaas is in

Gods ogen.

Romeinen 1 vers 23:

In plaats van de eeuwige God te eren, maakten zij afgodsbeelden van

sterfelijke mensen, vogels, zoogdieren en reptielen.

In deze aanhalingen gaat het niet alleen om heidenen (niet-Joden) maar ook

om Israëlieten. Zij hebben zich evenzeer aan afgoderij schuldig gemaakt als

de heidenen. We zien in het OT dat wanneer de meestal niet zichtbare

heerlijkheid van God verschijnt dat een overweldigend gebeuren is (Ex.40).

Een afbeelding van een gedaante van een vergankelijk mens of dier staat

daarmee in schril contrast. Afgodsbeelden zijn vaak gebaseerd op de uiterlijke

vorm van mensen en dieren. Ze zijn vaak niet mooi en zien er dreigend en

beangstigend uit. Opvallend is dat veel mensen in onze tijd vaak ook zo over

de HERE denken. Ook zij hebben de heerlijkheid van de onvergankelijke God

veranderd in een voorstelling die angst en dreiging uitstraalt. Zeker, het is

verschrikkelijk om in de handen te vallen van de levende God. Maar dat geldt

voor mensen die de Zoon van God hebben vertrapt (Hebr.10:29).

De Grieken maakten hun goden als mensen. De Assyriërs, Egyptenaren en Babyloniërs maakten hun goden als vogels, zoogdieren en reptielen. In veel musea kunnen we er voorbeelden van zien.

Afgoderij is niet in de Hof van Eden begonnen, daar gaat het om ongehoorzaamheid van de mens ten opzichte van de HERE. De eerste mensen verkeerden maar één God. In de Bijbel lezen we het eerste verslag over afgoderij in Gen.31, waar Rachel de huisgoden van haar vader Laban heeft meegenomen. De mens degenereert naar een meer godendom en verheerlijking van zichzelf. Romeinen 1 vers 24:

Daarom liet God hen een speelbal worden van hun eigen onreine begeerten en zo gingen zij elkaars lichamen misbruiken en ontteren.

Het **niet** eren van de HERE roept Zijn toorn op. Het gevolg is een onttering van de mens. Tot driemaal toe gebruikt Paulus werkwoorden die aangeven hoe de HERE mensen overgeeft aan hun eigen zonden. Daarmee laat de apostel zien hoe Gods toorn zichtbaar wordt. In 2Thess.2 vers 11 en 12 lezen we:

Omdat zij niet van de waarheid houden, laat God hen met hun hele hart in leugens geloven. Zij zullen allemaal veroordeeld worden, omdat zij niet de waarheid geloven, maar met genoeg onrecht accepteren.

Het is onjuist daarbij alleen te denken aan Gods toelating. Nee, er is duidelijk sprake van een actief overgeven, een straf van God. Zoals bijvoorbeeld te lezen is in Jes.6 vers 9 en 10: Hoewel u Mijn woorden herhaaldelijk hoort, zult u ze niet begrijpen. **Maak hun hart onverschillig, stop hun oren dicht en sluit hun ogen.**

De mensen worden gekarakteriseerd als levend in **hun eigen onreine begeerten**, d.w.z. zij zoeken niet Gods wil, maar doen wat ze zelf willen, ze zijn eigenwijs, ze zijn zichzelf tot norm. Daarin worden zij dan ook gestraft. Zij komen terecht 'in onreine begeerte'. Net als in andere gedeelten van de Bijbel houdt dat verband met seksuele immoraliteit. Het zijn de consequenties van het feit dat mensen de HERE niet verheerlijken en danken. Bij al deze dingen moeten we ook zeggen dat Gods straf niet inhoudt dat mensen zich niet kunnen bekeren. Aan allen wordt ook de mogelijkheid tot verlossing en rechtvaardiging aangeboden.

Rom.3 vers 24: **Maar God is zo goed en vergevend hen weer aan te nemen... omdat Jezus Christus hen uit de greep van de zonde heeft bevrijd.** Romeinen 1 vers 25:

Zij ruilden Gods waarheid in voor de leugen. Zij vereerden de dingen die God gemaakt heeft in plaats van God zelf. Hij is toch de Maker! Hem komt alle eer toe, voor altijd en eeuwig.

Paulus wil overduidelijk maken, dat de ontering van de mens het gevolg is van de toorn van God. Daarom neemt Paulus het vervangen van de HERE God door de afgoden weer op. Vers 24 loopt parallel met vers 23. Met het woordje **zij** worden de mensen uit de vorige verzen weer naar voren gehaald. **Zij** hebben de waarheid van God verruild voor de leugen.

In plaats van '**de heerlijkheid en de waarheid van God**' hebben zij voor de '**leugen**' gekozen. De '**leugen**' is niet alleen de loochening en ontkenning van de waarheid over God, maar zij houdt **ook in** dat mensen afgoden gaan dienen, die '**leugen**' zijn. Ze zijn nietig en ze bestaan niet.

1 Korintheërs 8 vers 5 en 6: **Er is maar één God. Ook al zeggen de mensen dat er in de hemel en op de aarde vele goden en vele heren zijn - en er zijn heel wat zogenaamde goden en heren - wij weten wel beter. Er is maar één God: de Vader, door wie alles is en voor wie wij leven. En er is ook maar één Heer: Jezus Christus, door wie alles is gemaakt en die ons het leven heeft gegeven.**

Na de beschrijving van een dergelijke vernedering van God de Schepper kan Paulus niet anders dan een lofprijzing toevoegen, en geeft daarmee het nodige tegenwicht. **Hij is toch de Maker! Hem komt alle eer toe, voor altijd en eeuwig.** Romeinen 1 vers 26 en 27:

Daarom heeft God hen losgelaten en zijn hun slechte begeerten hun de baas geworden. Het is zelfs zo erg dat de vrouwen zich van een natuurlijk seksueel leven hebben afgekeerd en op tegennatuurlijke wijze met elkaar omgaan. En met de mannen is het al even erg. Die willen niets meer weten van een natuurlijke seksuele omgang met vrouwen, maar branden van begeerte naar elkaar.

Mannen die schandelijke dingen doen met andere mannen! Zo onder- vinden zij de straf die ze verdienen voor hun afdwalen van God.

Als gevolg van het verruilen van God voor de afgoden, geeft de HERE men- sen over aan een omwisseling van hun natuurlijke seksuele gerichtheid.

De HERE geeft mensen over aan zichzelf, aan 'hartstochten van oneer', d.w.z. 'oneervolle, schandelijke hartstochten'. In de Bijbel is **een natuurlijk seksueel leven** de heteroseksuele omgang, d.w.z. dat ze overeenkomt met de bedoe- ling die de Schepper in de natuur heeft gelegd. De vrouwen hebben zich van deze natuurlijke (heteroseksuele) geslachtsgemeenschap (die de HERE alleen toestaat in het huwelijk) 'afgekeerd' **en zijn op tegennatuurlijke wijze met elkaar omgaan**, tegen de bedoeling van de HERE. Ook in de Griekse filosofie (m.n. in de Stoa) erkende men dat in de natuur een goddelijke orde was gelegen. Paulus spreekt hier een taal die ook voor heidenen (niet-Joden) goed is te begrijpen. Onreinheden in de breedste zin van het woord zijn de zichtbare gevolgen van Gods toorn over een van Hem afgekeerde samenle- ving. Daarbij gaat het er niet om mensen de les te lezen of met een veroorde- lende vinger na te wijzen maar om wat de HERE wil en de orde die Hij in de schepping heeft gegeven.

Wat voor de vrouwen geldt, geldt ook voor de mannen. Paulus beschrijft de mannelijke homoseksualiteit met zo mogelijk nog meer afkeer dan de vrouwe- lijke. De ongeremde seksuele begeerte is als een verterend vuur. Het kan mensen zo in zijn macht krijgen, dat een mens bereid is om (voor eigen begeerte) alle door God gegeven geboden en grenzen opzij te zetten. In de Romein-enbrief is dat gelijk aan de bewust gekozen dwaling om God door afgoden te vervangen. Dit leidt vanuit Gods gezichtspunt noodzakelijkerwijs tot ontaarding en een verder wegzinken in zonde en schuld. De homoseksuele praktijk tus-sen mannen, maar vooral tussen mannen en jongens was algemeen aanvaard in de Grieks-Romeinse cultuur. Ook de lesbische seksualiteit kwam voor, maar we weten niet in welke mate. Door het Jodendom werd op grond van het OT de homoseksuele praktijk verworpen, al kwam het ook in Israël voor. In het NT wordt uitdrukkelijk voor de homoseksuele praktijk en pedofilie gewaar-schuwd.

In 1Kor.6 vers 9 t/m 11 schrijft Paulus: **Weet u niet dat onrechtvaardige mensen geen deel zullen hebben aan het koninkrijk van God?**

Verlaat Gods weg niet! Mensen die vrije seks voorstaan, afgoden dienen, overspel plegen of zich met homoseksuele en pedofiele praktijken inlaten, blijven buiten het Koninkrijk van God. Dat geldt ook voor dieven, gierigaards, dronkaards, roddelaars en oplichters. Sommigen van u zijn vroeger ook zo geweest. U bent nu schoongewassen en voor God afgezonderd. U bent onschuldig verklaard in de naam van de Here Jezus Christus en door de Geest van onze God. Gelijksortige woorden lezen we in 1Timotheüs 1:8 t/m11.

Romeinen 1 vers 28:

Omdat zij niets van God wilden weten, heeft God hen overgelaten aan alles wat in hun verdorven gedachten opkomt. Zij gaan zich te buiten aan allerlei onbehoorlijke dingen.

De bespreking van de ontering van de mens komt nu tot een climax. Op het niet eren van God volgt een ontering van het lichaam en nu zelfs een ontering van het menselijk denken met alle gevolgen van dien. Paulus maakt duidelijk dat mensen gestraft worden met precies datgene wat zij God aandoen. Daarin zien we het beginsel van oorzaak en gevolg. In ontkennende zin schrijft de apostel Paulus, dat de mensen (na erover te hebben nagedacht) het waardeeloos, afkeurenswaardig of verwerpelijk vinden om God te erkennen. De reactie van de HERE hierop is, dat Hij de mens overgeeft aan een waardeloos, afkeurenswaardig, verwerpelijk denken en een verwerpelijke levenspraktijk.

Daarmee is een mens geheel onteerd en sluit hij God buiten zijn of haar leven en denken. Het resultaat van dit verwerpelijke denken is dat de mens **zich te buiten gaat aan allerlei onbehoorlijke dingen**. Dingen die moreel fout zijn.

De volgende verzen sommen een hele rij zonden op die het gevolg zijn van opstand tegen God. Romeinen 1 vers 29 t/m 31:

Zij zitten vol onrechtvaardigheid en misdaad, vol hebzucht, kwaadaardigheid en jaloezie. Zij zijn uit op moord, ruzie, list en bedrog. Gemeen als ze zijn, houden zij van roddel en kwaadsprekerij. Zij haten God. Het zijn brutale, verwaande opscheppers.

Zij weten altijd wel iets slechts te bedenken en zijn hun ouders ongehoorzaam. Zij zijn onverstandig en onbetrouwbaar, liefdeloos, en genadeloos.

Een mens die de HERE niet wil erkennen loopt als gevolg van de toorn van God in de val van de eigenwaan. Zo'n mens wil zelf god zijn. In de genoemde zonden komt deze rebellie en menselijke eigenwaan naar voren.

De apostel Paulus heeft in de laatste verzen van Romeinen 1 niet alleen een beeld geschilderd van het heidendom in zijn dagen, maar hij heeft vooral duidelijk gemaakt dat alle mensen die de HERE God niet willen erkennen, het slachtoffer worden van een zich steeds dieper doorwerkende verwording.

Waren de zonden die Paulus heeft beschreven er alleen in de tijd van Paulus? Nee, die zijn er vandaag ook in onze tijd, in ons land en in onze maatschappij. Hoelang zal de HERE het vandaag toelaten **en** met ons geduld hebben? De HERE heeft volken in het verleden om dezelfde zonden en ongehoorzaamheid geoordeeld. Romeinen 1 vers 32:

Zij weten dat God dit niet kan toestaan. Want wie zoiets doet, verdient de dood. Maar toch doen ze het. Erger nog: zij vinden het prachtig als anderen eraan meedoen.

Met dit vers besluit Paulus zijn beschrijving van de mensen die de HERE opzij hebben gezet. Hoewel deze mensen weten dat het zondigen tegen Gods geboden uiteindelijk het loon van de zonde zal opleveren: de dood, gaan ze er toch mee door. Opnieuw verwijst Paulus naar datgene wat de mens van God kent: **zij weten dat God dit niet kan toestaan.**

Daarbij gaat het niet om één bepaald gebod uit bv. de wet van Mozes, maar om het gebod als rechtvaardige inzet van God, die de goddeloosheid en de ongerechtigheid haat en straft. Daaruit valt af te leiden dat **wie zoiets doet, verdient de dood**. Paulus spreekt hier over de eeuwige 'dood', nl. de eeuwige straf die volgt bij het eindgericht van God.

Maar, ook al kent de mens deze rechtseis van God, in zijn totale verwording en verharding weigert hij **in ieder geval** hierover na te denken en gaat door met zondigen. Het goedkeuren van en bijval schenken aan de zonde van anderen maakt het zondigen zelf nog erger.

Mogelijk heeft Paulus hier verantwoordelijke mensen op het oog als schrijvers, filosofen, politici en rechters, die door hun excuseren, goedpraten en ongestraft laten van de zonde er juist de oorzaak van zijn dat mensen er in verhoogde mate mee doorgaan.

Natuurlijk zijn er mensen die zichzelf in de voorgaande beschrijving van de verdorvenheid van de mensheid niet herkennen en zich laatdunkend uitlaten over dergelijke zondaars. In Rom.2 zullen we zien en lezen dat Paulus daarbij zeker ook denkt aan de Joden die minachting hadden voor het heidendom en meenden dat zij rechtvaardig waren, maar nu noemt hij hen nog niet. Dat gebeurt pas in Rom.2:17.

Paulus wil eerst duidelijk maken dat elk mens schuldig staat voor de HERE.

Daarom begint het volgende hoofdstuk ook met: **Maar ook alle andere mensen treft dit oordeel. Want wie een ander veroordeelt, veroordeelt daarmee zichzelf.** Ook alle andere mensen die Paulus in Rom.2 aanspreekt weten dat de HERE de zonde niet kan toestaan. Ook zij hebben geen verontschuldiging en zijn niet te verontschuldigen. Deze mensen kunnen dan wel hooghartig oordelen over de zonden van anderen, maar in wezen doen zij dezelfde dingen. Zij zullen misschien niet **aan alle** genoemde zonden in Rom.1 schuldig zijn, maar ook voor hen geldt: **alle mensen hebben gezondigd en missen daardoor Gods nabijheid** (Rom.3:23).

In de volgende uitzending lezen we Rom.2:1 t/m 22.